

Slovenska cesta 54 dkom@dkom.si
SI-1000 Ljubljana www.dkom.si
T 01 234 28 00

Številka: 018-030/2025-55
Datum: 24. 10. 2025

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN)) v senatu Marka Medveda, kot predsednika senata, ter Aleksandra Petrovčiča, kot člana senata, in mag. Zlate Jerman, kot članice senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Enterprise diskovni sistem*«, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja Zelinka & Sinovi Zastopanje in trgovina d.o.o., Stožice 100A, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Dravske elektrarne Maribor d.o.o., Obrežna ulica 170, Maribor (v nadaljevanju: naročnik), dne 24. 10. 2025

odločila:

1. Zahtevke za revizijo se zavrne kot neutemeljen.
2. Zahteva vlagatelja za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva se zavrne.
3. Vlagatelju in naročniku se na njuna računa vrne preostanek založenega zneska predujma za izdelavo strokovnega mnenja, tj. vsakemu znesek v višini 68,63 EUR.

Obrazložitev:

Naročnik je obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga oddaja po postopku s pogajanjem z objavo po 45. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), dne 23. 1. 2025 objavil na portalu javnih naročil (št. objave JN000367/2025-EUe17/01) in v Uradnem listu EU (št. objave 47218-2025).

Dne 17. 3. 2025 je naročnik sprejel in na portalu javnih naročil objavil odločitev o priznanju sposobnosti, s katero je v prvi fazi postopka sposobnost za izvedbo javnega naročila priznal vlagatelju ter še trem kandidatom, tj. 1) ADD d.o.o. Ljubljana, Tbilisijska ulica 85, Ljubljana, 2) ARHIDES d.o.o., Perhavčeva ulica 22, Maribor in 3) LANCom d.o.o., Razvanje, Tržaška cesta 63, Maribor.

Vlagatelj je zoper navedeno odločitev vložil zahtevek za revizijo z dne 27. 3. 2025. Zatrjuje, da ponujena rešitev diskovnega sistema kandidata LANCom d.o.o. (v nadaljevanju: prvi kandidat) ne izpolnjuje zahteve, v skladu s katero mora imeti diskovni sistem na posamezni lokaciji vgrajene NVMe diske/module z vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete, po dokumentirani priporočeni praksi (»best practice«) proizvajalca, brez uporabe tehnologij stiskanja podatkov. Po navedbah vlagatelja je namreč iz priloženih posnetkov zaslona razvidno, da rešitev IBM FlashSystem 9500 s konfiguracijo 32 x 19.2 TB FCM4 moduli, Extent 4096 MiB, DRAID6, kot jo v konkretnem primeru ponuja prvi kandidat, ob upoštevanju priporočene prakse proizvajalca omogoča največ 399,92 TiB uporabne kapacitete. Še več, iz izpisov iz modelirnega orodja proizvajalca »IBM Storage Modeller« je – celo z opozorilom – razvidno, da je 400 TiB več, kot je priporočeni največji razpoložljiv podatkovni prostor oziroma dejansko uporabna kapaciteta (399,92 TiB). V tej zvezi gre pojasniti, da IBM FlashSystem 9500 omogoča uporabo Extent-a dveh velikosti, 4069 MiB in 8192 MiB. V primeru uporabe Extent-a 8192 MiB bi bila konfiguracija z 32 x 19.2 TB FCM4 moduli ustrezna (in cenovno ugodnejša), saj bi bila v takšnem primeru – ob upoštevanju 85 % fizične kapacitete – dejansko uporabna kapaciteta 400,09 TiB, medtem ko je v primeru uporabe optimalnega Extent-a (4096 MiB) dejansko uporabna kapaciteta 399,92 TiB. Rešitev, ki ni skladna z zahtevami iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, pa v konkretnem primeru po prepričanju vlagatelja ne ponuja zgolj prvi kandidat, temveč tudi kandidat ADD d.o.o. Ljubljana (v nadaljevanju: drugi kandidat). Naročnik je namreč v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila (med drugim) zahteval tudi, da mora ponujena rešitev omogočati razširitev za 200 TiB dodatne uporabne kapacitete brez dodatnega nakupa diskovnih polic. V tej zvezi iz posredovane dokumentacije drugega kandidata ni mogoče razbrati, kakšno konfiguracijo diskovnega sistema Dell EMC PowerStore 5200 je ponudil drugi kandidat. Navedeni diskovni sistem ima namreč osnovno ohišje s 25 režami za SSD ter razširitvena ohišja s po 24 režami za SSD, iz prijave drugega kandidata pa ni razvidno, koliko razširitvenih ohišij je ta ponudil v obravnavanem primeru. V kolikor je ponudil samo eno razširitveno ohišje, ponujena rešitev ne izpolnjuje zgoraj navedene zahteve. Iz posredovane dokumentacije je namreč razvidno, da ponujena rešitev vsebuje 35 x 15.36 TB SSD. To pomeni, da je v primeru enega razširitvenega ohišja na voljo še 14 ležišč za SSD. Tudi v teoretičnem primeru je to 14 x 15.36 TB (13,97 TiB) = največ 195,58 TiB, kar pa ne izpolnjuje navedene zahteve naročnika. Ker torej iz dokumentacije za ponujeno rešitev drugega kandidata ni razvidno, kakšno konfiguracijo je ta v konkretnem primeru ponudil, posledično tudi ni mogoče ugotoviti, ali ponujena rešitev ustreza zahtevam naročnika. Glede na vse navedeno je zato treba ugotoviti, da naročnik v dani zadevi ni upošteval načela enakopravne obravnave ponudnikov/kandidatov, saj bi moral tehnično neustrezni prijavi prvega in drugega kandidata izločiti iz postopka. Posledično vlagatelj predlaga, da naročnik oziroma Državna revizijska komisija zahtevku za revizijo ugotovi in odločitev o priznanju sposobnosti delno razveljavi (tj. izloči prijavi prvega in drugega kandidata). Poleg navedenega vlagatelj v zahtevku za revizijo predlaga tudi izdajo sklepa o zadržanju postopka oddaje javnega naročila do dokončne odločitve o zahtevku za revizijo ter zahteva povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Prvi kandidat se je z vlogo z dne 31. 3. 2025 izjasnil o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo. V vlogi nasprotuje vlagateljevim navedbam glede njegove prijave in se pri tem sklicuje na priloženo pojasnilo družbe IBM Slovenija d.o.o.

Dalje se je z vlogo z dne 31. 3. 2025, vloženo dne 1. 4. 2025, o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo izjasnil tudi drugi kandidat. V vlogi navaja, da je v prijavi za posamezno lokacijo ponudil diskovni sistem DELL PowerStore 5200T z dvema dodatnima policama za diskovne medije. V osnovi je drugi kandidat, kot zatrjuje sam, ponudil 35 kosov diskov velikosti 15,36 TB (21 kosov osnovno ohišje, 7 kosov prva diskovna polica, 7 kosov druga diskovna polica), s čimer je izpolnil zahtevo po diskovnem sistemu, ki mora imeti na posamezni lokaciji vgrajene NVMe diske/module z vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete, po dokumentirani priporočeni praksi (»best practice«) proizvajalca, brez uporabe tehnologij stiskanja podatkov. S ponujenima dvema dodatnima diskovnima policama na posamezen diskovni sistem je drugi kandidat nadalje omogočil vgradnjo dodatnih 34 kosov diskov, s tem pa je izpolnil zahtevo, da mora ponujena rešitev omogočati prostor za nadgradnjo oziroma razširitev do 200 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete brez dodatnega nakupa diskovnih polic.

Naročnik je z odločitvijo z dne 11. 4. 2025 zahtevek za revizijo zavrnil kot neutemeljenega, posledično pa je zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva. V obrazložitvi odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo uvodoma povzema dosednji potek postopka, v nadaljevanju pa zatrjuje, da sta prijavi tako prvega kot drugega kandidata skladni s tehničnimi zahtevami iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, te zahteve pa so jasne. Glede revizijskih navedb, podanih v zvezi s prvim kandidatom, naročnik navaja, da iz prijave prvega kandidata ter tehničnega izračuna izhaja, da ponujeni sistem IBM FlashSystem 9500 v konfiguraciji z 32 diski po 19,2 TB (FCM4 NVMe SSD) omogoča neto uporabno kapaciteto 470,8 TiB, brez uporabe tehnologij za stiskanje (kompresija, deduplikacija ipd.), kar je v celoti skladno z razpisnimi zahtevami. Uporaba 400 TiB iz razpoložljive kapacitete pomeni 85,0159 % zasedenost, kar je skladno z dokumentirano priporočeno prakso proizvajalca IBM, ki v svoji dokumentaciji navaja okvirno priporočilo »~85 %«. Ključno pri tem je, da gre za priporočilo in ne za strogo tehnično omejitev. Navedeno izhaja tako iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila kot iz uradne izjave proizvajalca IBM, ki izrecno potrjuje, da je ponujena konfiguracija skladna z njegovimi priporočili in omogoča delovanje nad mejo 400 TiB brez vpliva na stabilnost ali funkcionalnost sistema. Opozorilo v orodju »IBM Storage Modeller«, na katerega se sklicuje vlagatelj, je v skladu s pojasnilom proizvajalca informativne narave in ne odraža dejanske tehnične omejitve. Gre za prikazno napako pri zaokroževanju decimalnih vrednosti navzdol, zaradi česar se vrednost 399,92 TiB zaokroži na 399 TiB. Opozorilo o priporočeni 15 % rezervi se v navedenem modelirnem orodju prikaže že pri zasedenosti 84,804 %, kar dodatno potrjuje dejstvo, da opozorila v modelirnem orodju »IBM Storage Modeller« nimajo značaja tehnične omejitve in ne morejo vplivati na presojo dopustnosti ponudbe. V konkretnem primeru je IBM izrecno potrdil, da zasedenost 85,0159 % ustreza razponu »~85 %« kot priporočilu za optimalno delovanje, poleg tega je potrdil tudi, da takšna konfiguracija izpolnjuje tako priporočila kot tehnične zahteve razpisa. Trditev vlagatelja, da je prišlo do odstopanja, zato temelji na preveč formalističnem pristopu, ki ni skladen niti z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila niti s prakso Državne revizijske komisije. Upoštevanje priporočene prakse torej ne pomeni, da mora biti uporaba točno pri ali pod 85 %, ampak da mora sistem omogočati zanesljivo delovanje skladno s priporočili. V tej zvezi ponujeni diskovni sistem prvega kandidata ne le dosega, ampak celo presega zahtevano mejo 400 TiB, proizvajalec pa je tudi potrdil, da je uporaba te kapacitete tehnično dopustna ter skladna z navodili. Na podlagi navedenega se očitek vlagatelja, da bi morala biti prijava prvega kandidata izložena, po mnenju naročnika izkaže za neutemeljenega. Dalje naročnik glede revizijskih navedb, podanih v zvezi z drugim kandidatom, navaja, da je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila določil, da mora biti možnost zahtevane razširitve zagotovljena že v okviru osnovno ponujene rešitve, ne pa, da mora biti dodatna kapaciteta že vnaprej vgrajena. Naročnik tudi ni zahteval, da mora biti razširitev zagotovljena brez uporabe dodatnih fizičnih komponent, temveč le, da ne sme biti potreben naknaden nakup dodatnih diskovnih polic. V tej zvezi je drugi kandidat pojasnil, da je v osnovno ponudbo vključil diskovni sistem Dell PowerStore 5200T z dvema dodatnima diskovnima policama. V ponujeni konfiguraciji

je vgrajenih 35 diskov kapacitete 15,36 TB (21 diskov v osnovnem ohišju in po 7 diskov v vsaki od dveh dodatnih polic), s čimer ostane še 34 prostih rež za dodatne diske. Na ta način je zagotovljena tehnično izvedljiva možnost razširitve sistema v okviru iste arhitekture in brez dodatnega nakupa komponent, kar je v celoti skladno z zahtevami naročnika. Drugi kandidat je tako v pojasnilu navedel dve tehnično dopustni možnosti za razširitev: 1) razširitev z dodatnimi diski v že ponujenih diskovnih policah, pri čemer se ohranja ista arhitektura sistema, vključno s kontrolerji, RAID shemo in zmogljivostnimi karakteristikami; in 2) zamenjava obstoječih diskov z večjimi (npr. 30 TB), kar omogoča enako oziroma večjo uporabno kapaciteto brez dodatnih fizičnih komponent. Obe možnosti sta v skladu s specifikacijami proizvajalca Dell Technologies in predstavljata tehnično ustrezen rešitev. Ker je glede na navedeno – poleg prijave prvega kandidata – tudi prijava drugega kandidata skladna z zahtevami iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, je zahtevek za revizijo po mnenju naročnika potrebno zavrniti.

Naročnik je dne 11. 4. 2025 odločitev o zavrnitvi zahtevka za revizijo z objavo na portalu eRevizija vročil tako vlagatelju kot tudi obema kandidatoma. Vlagatelj, ki je bil v navedeni odločitvi poučen o možnosti opredelitve do naročnikovih navedb iz odločitve o zahtevku za revizijo, se do teh navedb ni opredelil.

Naročnik je dne 14. 4. 2025 Državni revizijski komisiji odstopil dokumentacijo iz postopka oddaje javnega naročila in predrevizijskega postopka.

Državna revizijska komisija je s sklepom, št. 018-030/2025-3 z dne 18. 4. 2025, odločila, da se vlagateljevemu predlogu za izdajo sklepa o zadržanju postopka oddaje javnega naročila, podanem v zahtevku za revizijo, ne ugodí.

Državna revizijska komisija je dne 6. 5. 2025 vlagatelja in oba kandidata pozvala na predložitev overjenih prevodov listin v tujem jeziku, ki jih je vlagatelj predložil v zahtevku za revizijo, prvi ter drugi kandidat pa vsak v svoji vlogi z dne 31. 3. 2025.

Državna revizijska komisija je v nadaljevanju pravočasno predložene overjene prevode posredovala vsem udeležencem revizijskega postopka na način, da se je vsak od udeležencev seznanil ter se imel možnost izjaviti o vseh predloženih overjenih prevodih. Hkrati je Državna revizijska komisija vlagatelju v seznanitev in opredelitev posredovala tudi vlogi obeh kandidatov z dne 31. 3. 2025, s katerima vlagatelj dotlej še ni bil seznanjen.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 2. 6. 2025 opredelil do navedb kandidatov iz vlog z dne 31. 3. 2025. Zatrjuje, da v zahtevku za revizijo ne oporeka zmogljivosti za I/O profil pri 400 TiB, zato ne razume, zakaj prvi kandidat pojasnjuje omenjeno specifikacijo. Velikost količine podatkov, ki jo je prvi kandidat navedel v izpisu iz orodja »IBM Storage Modeller« (tj. 400 TiB) ne definira dejansko ponujene količine podatkov. Ta parameter je bil izbran za performančno analizo in ni enak dejansko ponujeni kapaciteti. Gre za poljuben parameter, ki lahko presega maksimalno priporočeno kapaciteto polj v konfiguraciji prvega kandidata (tj. 399,92 TiB). Dalje gre izpostaviti, da IBM Slovenija d.o.o. v priporočilu navedbe »~85 %« ne uporablja konsistentno – včasih navaja »~85 %«, spet drugič pa »85 %«, brez znaka »~«. Na več mestih IBM Slovenija d.o.o. navaja »pod 85 % uporabe fizične kapacitete« in »uporabljen prostor manjši od 85 %«. Poleg tega so nekatere navedbe IBM Slovenija d.o.o. arbitrarne in pavšalne (npr. »~85 % nedvomno vključuje vsaj vse vrednosti, ki se matematično zaokrožijo na 85,0 %«, ter »funkcionalno in matematično nepomembna razlika«). IBM Slovenija d.o.o. tudi sam navaja, da je izračunana priporočena vrednost 399,925 TiB, kar je manj od 400 TiB, kot je bila naročnikova minimalna zahteva. Ob dejstvu, da prvi kandidat ni obrazložil, zakaj je v prijavi kot maksimalno priporočeno kapaciteto polja navedel 399 TiB oziroma 399,92 TiB, gre izpostaviti, da bi moral prvi kandidat že v prijavi obrazložiti tudi minimalno, celo nazivno odstopanje od priporočene prakse proizvajalca, saj gre

pri naknadni obrazložitvi in spreminjanju ponujene maksimalne priporočene kapacitete polja za naknadno spreminjanje ponudbe, kar pa je nedopustno. Poleg navedenega prvi kandidat v prijavi tudi ni predložil dokazil, da je njegova prijava ustrezna. Dalje vlagatelj zatrjuje, da mu naročnik v zvezi z zahtevo za vpogled v prijave kandidatov s priznano sposobnostjo ni posredoval dokumenta drugega kandidata »Tehnična specifikacija-konfiguracija«, iz katerega sta razvidna obseg ter kosovnica opreme. Posledično vlagatelj pred vložitvijo zahtevka za revizijo ni mogel presoditi, ali je ponujena rešitev drugega kandidata skladna z zahtevami naročnika. Na podlagi dokumenta »DEM_Razpis_PS5200«, ki ga je vlagatelj prejel od naročnika, namreč ustreznost ponujene rešitve ni bila razvidna. Vlagatelj v tej zvezi ne more ugotoviti, ali je dokument »Tehnična specifikacija-konfiguracija« iz prijavnne dokumentacije izvil naročnik ali ga je drugi kandidat dodal naknadno in s tem neupravičeno dopolnil tehnično dokumentacijo. Vlagatelj nadalje navaja še, da se naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo sklicuje na dokument »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025, tega dokumenta pa vlagatelj nikoli ni prejel.

Naročnik se je z vlogo z dne 2. 6. 2025 opredelil do posredovanih prevodov. Navaja, da je pri pregledu overjenega prevoda dokumenta »FlashSystem Best Practices and Performance Guidelines« ugotovil, da se zaradi slabše kakovosti scana znak »~« prikaže kot pomišljaj, kar pa ne vpliva na vsebino priporočila, saj izvirnik jasno navaja »~85 %« in tako določa približno (ne pa absolutne) vrednosti zasedenosti fizične kapacitete. Poleg navedenega naročnik vztraja pri že podanih navedbah.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 5. 6. 2025 opredelil do navedb naročnika iz vloge z dne 2. 6. 2025, ponovno pa tudi do navedb kandidatov iz vlog z dne 31. 3. 2025 ter posredovanih prevodov. V navedeni vlogi (po vsebini smiselno) ponavlja navedbe iz vloge z dne 2. 6. 2025.

Državna revizijska komisija je z dopisom z dne 11. 6. 2025 naročnika pozvala, naj pojasni, kateri dokument ima v mislih, ko se v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo sklicuje na »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025, pri čemer naj ta dokument – v kolikor ga v postopku pravnega varstva še ni predložil – Državni revizijski komisiji tudi posreduje.

Naročnik je v vlogi z dne 16. 6. 2025 pojasnil, da se naročnikovo sklicevanje na »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025 v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo nanaša na dokument »DEM_Razpis_PS5200«, ki ga je drugi kandidat predložil v izjasnitvi z dne 1. 4. 2025.

Državna revizijska komisija je s sklepom, št. 018-030/2025-36 z dne 3. 7. 2025, odredila pridobitev strokovnega mnenja, za izdelavo katerega je določila strokovnjaka s področja računalništva in informatike, asist. dr. G. F. Ž. iz Ljubljane (v nadaljevanju: strokovnjak).

Po prejemu strokovnega mnenja z dne 9. 9. 2025 je Državna revizijska komisija slednjega dne 10. 9. 2025 posredovala vlagatelju, naročniku in obema kandidatom v opredelitev.

Vlagatelj se je do strokovnega mnenja opredelil z vlogo z dne 12. 9. 2025. Zatrjuje, da sta tako prvi kot drugi kandidat tekom (pred)revizijskega postopka nedopustno dopolnjevala in spreminjala tehnične specifikacije v prijavi ponujene opreme, omenjene nedopustne dopolnitve in spremembe pa so se upoštevale pri izdelavi strokovnega mnenja, ki mu vlagatelj sicer v ničemer ne oporeka. Dejstvo je, da je prvi kandidat v prijavi ponudil diskovno polje z maksimalno priporočeno kapaciteto 399,92 TiB, kar je manj od minimalne zahtevane vrednosti 400 TiB, odstopanja pa v prijavi ni obrazložil, niti ni priložil dokazil, da je njegova prijava ustrezna. Naknadno, v fazi (pred)revizijskega postopka, je skupaj s podjetjem IBM Slovenija d.o.o. poskušal dokazati, da je kapaciteto diskovnega polja mogoče izračunati tudi drugače, tako da izračunana vrednost zadosti minimalni zahtevani vrednosti. Dalje vlagatelj zatrjuje, da je drugi kandidat v revizijskem postopku

v okviru prevoda tehničnih specifikacij, ki ga je Državna revizijska komisija zahtevala od usposobljenih kandidatov, nedopustno dodal nov dokument tehničnih specifikacij (tj. dokument »Tehnična specifikacija-konfiguracija«), ki ga naročnik na podlagi vlagateljeve zahteve za vpogled v prijave kandidatov s priznano sposobnostjo vlagatelju ni posredoval. Posledično vlagatelj pred vložitvijo zahtevka za revizijo ni mogel presoditi, ali ponujena rešitev drugega kandidata ustreza zahtevam naročnika, saj ni imel vseh potrebnih informacij. Iz dokumenta »DEM_Razpis_PS5200«, ki ga je prejel od naročnika, ustreznost ponujene rešitve namreč ni bila razvidna, posledično pa je vlagatelj vložil zahtevek za revizijo. Vlagatelj ne ve, ali je dokument »Tehnična specifikacija-konfiguracija« iz posredovane dokumentacije (ne)zavedno izvzel naročnik ali ga je naknadno dodal drugi kandidat in s tem nedopustno dopolnil tehnično dokumentacijo, v vsakem primeru pa vlagatelj v odločilnem trenutku ni razpolagal z vsemi informacijami oziroma dokumentacijo. Poleg navedenega vlagatelj ponovno izpostavlja tudi, da se naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo sklicuje na dokument »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025, ki ga vlagatelj, kot zatrjuje, prav tako nikoli ni prejel.

Naročnik se je do strokovnega mnenja opredelil z vlogo z dne 12. 9. 2025. Po zatrjevanju naročnika strokovnjak potrjuje, da ima ponujeni diskovni sistem prvega kandidata bruto uporabno kapaciteto približno 471 TiB brez uporabe kompresije in deduplikacije, kar presega zahtevano mejo 400 TiB. Priporočilo proizvajalca o uporabi približno 85 % kapacitete je zgolj priporočilo za optimalno delovanje in ne predstavlja tehnične omejitve. Opozorilo v orodju »IBM Storage Modeller« je informativne narave, proizvajalec IBM pa je izrecno potrdil skladnost sistema z razpisnimi zahtevami. Glede prijave drugega kandidata strokovnjak potrjuje, da razpisna zahteva ne pomeni vnaprejšnje vgradnje dodatnih 200 TiB, temveč le zagotovitev možnosti za takšno razširitev brez nakupa novih diskovnih polic. Prijava vključuje osnovno enoto in dve dodatni polici, kar skupaj zagotavlja 34 prostih rež za dodatne diske in s tem prostor za razširitev. Dokumentacija proizvajalca Dell dodatno potrjuje modularno arhitekturo in možnost povečanja kapacitete tudi z zamenjavo obstoječih diskov z večjimi. Upošteva navedeno naročnik meni, da strokovno mnenje v celoti potrjuje pravilnost njegovih ugotovitev glede prijav obeh kandidatov.

Državna revizijska komisija je dne 1. 10. 2025 prejela elektronsko sporočilo strokovnjaka, iz katerega izhaja, da je pri izdelavi strokovnega mnenja v okviru odgovora na 1. vprašanje prišlo do pisne napake. Elektronskemu sporočilu je strokovnjak priložil tudi strokovno mnenje s popravkom v odgovoru na 1. vprašanje. Strokovno mnenje je Državna revizijska komisija – skupaj s pravnim poukom o možnosti opredelitve do popravljenega dela strokovnega mnenja – dne 2. 10. 2025 posredovala vlagatelju, naročniku ter kandidatom s priznano sposobnostjo.

Vlagatelj ter kandidata s priznano sposobnostjo se do popravljenega dela strokovnega mnenja niso opredelili, naročnik pa se je do navedenega opredelil z vlogo z dne 6. 10. 2025. Navaja, da popravek v odgovoru na 1. vprašanje ne spreminja bistvenih strokovnih ugotovitev in, nadalje, da popravljen strokovno mnenje v celoti potrjuje zakonitost izpodbijane odločitve.

Državna revizijska komisija je pri odločanju o zahtevku za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila, pri čemer je vpogledala v dosje javnega naročila na portalu javnih naročil, dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, izpodbijano odločitev o priznanju sposobnosti in prijave vlagatelja ter prvega in drugega kandidata. Dalje je Državna revizijska komisija vpogledala v strokovno mnenje z dne 9. 9. 2025 (vključno s popravkom z dne 1. 10. 2025) in dokumentacijo, predloženo v postopku pravnega varstva, tj. v dokumente »FS9500-DEM-Workload 399.92 TiB«, »FS9500-DEM-Workload 399 TiB«, »FS9500-DEM-Workload 400 TiB«, »DEM_Razpis_PS5200« (navedeni dokument vlagatelj poimenuje kot »ponudnik ADD – tehnična dokumentacija«, naročnik pa mestoma kot »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025), nadalje pa tudi v dokumente »dell-powerstore-gen2-spec-

sheet«, »PRILOGA k Obr8 – Lastnosti ponujene opreme«, »DEM IBM FS5000 – Capacity Report« oziroma »Summary Report« (v nadaljevanju: »Summary Report«), »Tehnična specifikacija ponujene opreme« (ki ga je predložil drugi kandidat) in dopis družbe IBM Slovenija d.o.o. z dne 31. 3. 2025 z naslovom »Pojasnila in izjava glede kapacitete diskovnega sistema IBM FlashSystem 9500 v ponudbi LanCOM d.o.o.« (ker vlagatelj ne zanika naročnikovih navedb, iz katerih izhaja, da je družba IBM Slovenija d.o.o. proizvajalec ponujene opreme prvega kandidata, se v nadaljevanju tega sklepa za navedeni dopis uporablja tudi poimenovanje »dopis proizvajalca z dne 31. 3. 2025«, v katerem se družba IBM Slovenija d.o.o. v zvezi z opremo prvega kandidata tudi sama poimenuje kot »proizvajalec ponujene opreme«).

Po pregledu navedene dokumentacije ter po preučitvi navedb vlagatelja, prvega in drugega kandidata ter naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je spor glede vprašanja, ali je naročnik ravnal v skladu z ZJN-3 in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ko je prvemu ter drugemu kandidatu po izvedeni prvi fazi postopka s pogajanjem z objavo priznal sposobnost za sodelovanje v drugi fazi postopka.

V skladu s prvim odstavkom 45. člena ZJN-3 lahko naročnik postopek s pogajanjem z objavo uporabi le na infrastrukturnem področju. V postopku s pogajanjem z objavo lahko vsak zainteresirani gospodarski subjekt odda prijavo za sodelovanje na podlagi objavljenega povabila k sodelovanju. Prijavi priloži informacije za ugotavljanje sposobnosti, ki jih zahteva naročnik (drugi odstavek 45. člena ZJN-3). Prvo ponudbo lahko oddajo le gospodarski subjekti, ki jih na podlagi ocene predloženih informacij k temu povabi naročnik. Naročnik lahko omeji število ustreznih kandidatov, ki bodo povabljeni k oddaji ponudbe (četrti odstavek 45. člena ZJN-3). Rok za prejem ponudb se lahko določi na podlagi medsebojnega dogovora med naročnikom in izbranimi kandidati, pri čemer morajo imeti ti na voljo enako časa za pripravo in predložitev ponudb. Če dogovora glede roka za prejem ponudb ni, je rok najmanj deset dni od datuma, ko je bilo poslano povabilo k predložitvi ponudb (peti odstavek 45. člena ZJN-3).

V obravnavanem primeru je naročnik potek predmetnega postopka določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavju »Navodila ponudnikom za izdelavo ponudbe«, kjer je v točki »1.2 Vrsta postopka in način oddaje naročila« med drugim navedel:

»Naročnik bo v skladu s 45. členom Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 z vsemi spremembami; v nadaljevanju: ZJN-3) izvedel postopek s pogajanjem z objavo v dveh fazah:

- 1. faza: Naročnik bo na podlagi predloženih prijav ugotovil sposobnost ponudnikov na podlagi pogojev iz 5. točke in vseh tehničnih zahtev naročnika, ki jih ponudnik navede v Obrazcih in dokumentih, ki so navedeni v 6. točki tega navodila.
Izpolnjevanje vseh pogojev za priznanje sposobnosti je pogoj za vključitev v drugo fazo.*
- 2. faza: Naročnik povabi k oddaji ponudbe ponudnike, ki jim je priznal sposobnost.*

V dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila bo naročnik v obeh fazah postopka za prijavitelja oz. ponudnika uporabljal izraz ponudnik.

Potek dvofaznega postopka:

- Predložitev prijav v 1. fazi postopka;*
- Odpiranje prijav, ki ni javno;*
- Pregled prijav s strani strokovne komisije naročnika (ugotavljanje sposobnosti);*
- Odločitev o sposobnosti ponudnikov in uvrstitvi v drugo fazo postopka;*

- *Poziv na predložitev ponudb v 2. fazi postopka;*
- *Javno odpiranje ponudb v 2. fazi postopka;*
- *Pregled in ocenitev ponudb s strani strokovne komisije naročnika;*
- *Pogajanja;*
- *Ponovna ocenitev ponudb s strani strokovne komisije naročnika;*
- *Odločitev o oddaji javnega naročila.*

Naročnik bo na podlagi pogojev in meril, določenih v razpisni dokumentaciji, izbral ponudnika, s katerim bo sklenil pogodbo za izvedbo predmeta naročila./.../«

Dalje je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavju »Navodila ponudnikom za izdelavo ponudbe«, točki »2.2 Dopustnost prijave/ponudbe«, med drugim navedel:

»Dopustna bo tista prijava/ponudba, ki jo bo predložil ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam in zahtevam naročnika, določenim v tehničnih zahtevah in specifikacijah in v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ki je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega zagotovljenih sredstev naročnika.«

Poleg navedenega je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavju »Navodila ponudnikom za izdelavo ponudbe«, točki »3.5 Izločitev prijave/ponudbe«, določil tudi:

»Naročnik bo izločil:

- *nepravočasne prijave/ponudbe,*
- *prijave, ki ne bodo izpolnjevale vseh zahtev iz 5. točke teh navodil,*
- *prijave, ki ne bodo ustrezale vsem zahtevam iz tehničnih specifikacij,*
- *ponudbe, ki ne bodo izpolnjevale vseh zahtev iz Povabila k oddaji ponudbe – 2. faza postopka./.../«*

Državna revizijska komisija glede na citirane določbe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ugotavlja, da so morali kandidati v konkretnem primeru za uvrstitev v drugo fazo postopka – kot to med strankama ni sporno – izpolnjevati tudi tehnične zahteve naročnika.

Tehnične zahteve oziroma specifikacije oblikuje naročnik ob upoštevanju določb 68. člena ZJN-3 in jih navede v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila (prim. prvi odstavek 68. člena ZJN-3). Naročnik s tehničnimi specifikacijami opiše predmet javnega naročila oziroma opredeli zahtevane lastnosti slednjega, kot so npr. način delovanja in uporabe, stopnja kakovosti, dimenzije, tehnični parametri, proizvodni postopki in okoljske lastnosti (prim. 23. točko prvega odstavka 2. člena ZJN-3).

V obravnavanem primeru je naročnik tehnične zahteve določil v dokumentu »III. Tehnična specifikacija« (kot delu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila), kjer je v razdelku »1.1. Diskovni sistem – 2 kosa«, točki 3., med drugim navedel:

»Diskovni sistem mora imeti na posamezni lokaciji vgrajene NVMe diske/module z vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete, po dokumentirani priporočeni praksi ("best-practice") proizvajalca, brez uporabe tehnologij stiskanja podatkov (kompresija, deduplikacija, ...).*

** dejansko uporabna kapaciteta je neto kapaciteta, ki je dejansko na razpolago za polne performanse (od skupne nazivne razpoložljive kapacitete so odštete še vse morebitne obvezne in priporočene rezerve za izvajanje deduplikacije, garbage collection, meta-data, restore, ipd.).«*

Vlagatelj v zahtevku za revizijo po vsebini smiselno zatrjuje, da prvi kandidat v konkretnem primeru ponuja diskovni sistem IBM FlashSystem 9500, z navedenim diskovnim sistemom pa je v ponujeni konfiguraciji – ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca – mogoče zagotoviti 399 TiB oziroma največ 399,92 TiB dejansko uporabne kapacitete, kar pa je manj od minimalne dejansko uporabne kapacitete 400 TiB, kot jo v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteva naročnik. Po zatrjevanju vlagatelja bi bilo z drugačno konfiguracijo ponujenega diskovnega sistema (tj. z Extent-om velikosti 8192 MiB namesto Extent-a velikosti 4096 MiB) mogoče zagotoviti, da bi bila – ob upoštevanju uporabe 85 % fizične kapacitete – dejansko uporabna kapaciteta diskovnega polja ponujenega diskovnega sistema 400,09 TiB, s tem pa bi bila po mnenju vlagatelja izpolnjena tudi zahteva po vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca.

V zvezi z navedenim naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo po vsebini smiselno zatrjuje, da pomeni uporaba 400 TiB iz obsega razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja v primeru konfiguracije diskovnega sistema, kot jo ponuja prvi kandidat, brez uporabe metod stiskanja podatkov 85,0159 % zasedenost razpoložljive fizične kapacitete, kar je skladno z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a, ki v svoji dokumentaciji v tej zvezi priporoča približno 85 % zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja.

Glede na predstavljeno trditveno podlago strank med vlagateljem in naročnikom ni sporno, da je v konfiguraciji IBM-ovega diskovnega sistema FlashSystem 9500, kot jo ponuja prvi kandidat, v primeru natanko 85 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja mogoče brez uporabe tehnologij stiskanja podatkov doseči 399 TiB oziroma, natančneje, 399,92 TiB dejansko uporabne kapacitete, o navedenem pa se je Državna revizijska komisija prepričala tudi s pregledom dokumenta »Summary Report« v povezavi z dokumenti »FS9500-DEM-Workload 399.92 TiB«, »FS9500-DEM-Workload 399 TiB« in »FS9500-DEM-Workload 400 TiB«.

Dalje med vlagateljem in naročnikom ni sporno, da je v konfiguraciji diskovnega sistema, kot jo ponuja prvi kandidat, dejansko uporabna kapaciteta diskovnega polja v obsegu 400 TiB brez uporabe tehnologij stiskanja podatkov dosežena pri 85,0159 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, navedeno pa je potrjeno tudi s pregledom dopisa proizvajalca z dne 31. 3. 2025.

Je pa med strankama sporno, ali je 85,0159 % zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja skladna z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a.

V tej zvezi iz navedb vlagatelja izhaja stališče, da zasedenost diskovnega polja v skladu z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a ne sme presegati 85 % razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja. Drugače povedano to pomeni, da je po mnenju vlagatelja v skladu z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a v primeru diskovnega sistema, kakršnega ponuja prvi kandidat, za uporabo na razpolago največ 85 % razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja. Po drugi strani naročnik, nasprotno, po vsebini smiselno zatrjuje, da dokumentirana priporočena praksa IBM-a v zvezi z optimalnim delovanjem ponujenega diskovnega sistema prvega kandidata določa zgolj okvirno zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, ki naj znaša približno 85 %. Navedeno po prepričanju naročnika pomeni, da je v skladu z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a v primeru diskovnega sistema prvega kandidata mogoče uporabiti ne le natanko 85 %, temveč lahko tudi nekoliko manj ali nekoliko več kot 85 % razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja.

Da bi bilo mogoče razrešiti vprašanje, ali je zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja v obsegu 85,0159 % (kar v primeru ponujene konfiguracije diskovnega sistema prvega kandidata pomeni 400 TiB dejansko uporabne kapacitete diskovnega polja) skladna z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a, pa je treba najprej ugotoviti, kaj v zvezi z zasedenostjo razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja sploh določa dokumentirana priporočena praksa navedenega proizvajalca.

V tej zvezi Državna revizijska komisija na podlagi pregleda izsekov iz dokumenta z naslovom »Performance and Best Practices Guide for IBM Storage FlashSystem and IBM SAN Volume Controller«, ki jih v dokumentu »PRILOGA k Obr8 – Lastnosti ponujene opreme« citira vlagatelj, ugotavlja, da IBM maksimalno priporočeno zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, ki pove, koliko prostora je dejansko na razpolago za uporabo, za diskovne sisteme FlashSystem v okviru citiranih izsekov v dveh primerih opredeljuje kot »~85 %«, v drugih dveh primerih pa priporoča pod 85 % uporabe fizične kapacitete diskovnega polja. Četudi je torej glede na navedeno sicer mogoče pritrditi vlagateljevi navedbi, da IBM v omenjenih izsekih navedenega dokumenta maksimalne priporočene zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja ne opredeljuje povsem konsistentno, pa vendarle ne gre prezreti, da pregled izsekov iz omenjenega dokumenta po drugi strani tudi ne daje podlage za zaključek, da zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja v skladu z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a ne sme presegati 85 %, kot to v zahtevku za revizijo zatrjuje vlagatelj.

Vlagatelj se v zvezi s priporočeno prakso IBM-a glede maksimalne priporočene zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, ki po zatrevanju vlagatelja ne sme presegati 85 %, nadalje sklicuje na dokumente »Summary Report«, »FS9500-DEM-Workload 399.92 TiB«, »FS9500-DEM-Workload 399 TiB« in »FS9500-DEM-Workload 400 TiB«, za katere ni sporno, da vsi predstavljajo izpise iz IBM-ovega modelirnega orodja »Storage Modeller«. Res je sicer iz dokumenta »Summary Report« v povezavi s preostalimi tremi navedenimi dokumenti »FS9500-DEM-Workload« razvidno, da modelirno orodje »Storage Modeller« dejansko uporabno kapaciteto diskovnega polja samodejno izračuna ob predpostavki natanko 85 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, nadalje pa je res tudi, da navedeno modelirno orodje za primer ponujene konfiguracije diskovnega sistema prvega kandidata – ob upoštevanju 85 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete – izračuna maksimalno dejansko uporabno kapaciteto diskovnega polja v zaokroženi vrednosti 399 TiB (pri čemer brez opozorila o priporočeni 15 % rezervi dopusti še dejansko uporabno kapaciteto v vrednosti 399,92 TiB, pri dejansko uporabni kapaciteti v vrednosti 400 TiB pa prikaže omenjeno opozorilo).

Vendar v zvezi z navedenim že vlagatelj sam navaja, da je dejansko uporabna kapaciteta diskovnega polja v konfiguraciji diskovnega sistema, kot jo ponuja prvi kandidat, pravzaprav 399,92 TiB in ne 399 TiB, kot to izhaja iz izračuna modelirnega orodja »Storage Modeller«. Vlagatelj tako že sam priznava, da navedeno modelirno orodje izračunano vrednost maksimalne priporočene dejansko uporabne kapacitete 399,92 TiB zaokroži navzdol (na vrednost 399 TiB), dejstvo, da navedeno modelirno orodje ne zaokrožuje pravilno (tj. skladno s splošno znanimi pravili zaokroževanja), temveč izračunano vrednost 399,925 TiB ($0,85 \cdot 470,5$ TiB) zaokroži na 399 TiB, pa nenazadnje izhaja tudi iz dopisa IBM Slovenija d.o.o. z dne 31. 3. 2025 (prim. 3. točko dopisa). Iz navedenega dopisa v tej zvezi nadalje izhaja še, da je opozorilo iz IBM-ovega orodja »Storage Modeller« zgolj informativne narave in ne predstavlja tehnične omejitve, pač pa je le opomnik glede varnostne rezerve, poleg navedenega pa tudi, da tolmačenje tega opozorila na tehničen način ni ustrezno zaradi napake pri zaokroževanju.

Upošteva je navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja dvoje. Prvič, da vlagatelj s sklicevanjem na posamezne izseke iz dokumenta »Performance and Best Practices Guide for

IBM Storage FlashSystem and IBM SAN Volume Controller« sicer uspe dokazati, da IBM v izpostavljenih izsekih navedenega dokumenta prakse glede maksimalne priporočene zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja ne opredeljuje povsem konsistentno, iz česar pa hkrati izhaja, da vlagatelj s sklicevanjem na posamezne izseke navedenega dokumenta po drugi strani ne uspe dokazati, da je lahko skladno z dokumentirano priporočeno prakso IBM-a zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja največ 85 %. In drugič, da IBM-ovo modelirno orodje »Storage Modeller« pri izračunu dejansko uporabne kapacitete diskovnega polja upošteva natanko 85 % zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, izračunano vrednost dejansko uporabne kapacitete pa – v nasprotju s splošno znanimi pravili zaokroževanja – zaokroži navzdol (vrednost 399,92 TiB tako zaokroži na 399 TiB).

Po drugi strani se naročnik v zvezi z dokazovanjem navedbe o dokumentirani priporočeni praksi proizvajalca glede zasedenosti diskovnega polja sklicuje na dopis družbe IBM Slovenija d.o.o. z dne 31. 3. 2025, v katerem navedena družba kot proizvajalec konkretne opreme, ki jo ponuja prvi kandidat, potrjuje, da dokumentirana priporočena praksa IBM-a za optimalno uporabo ponujenega diskovnega sistema prvega kandidata priporoča, naj zasedenost ne presega približno 85 % razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja. Dalje družba IBM Slovenija d.o.o. v navedenem dopisu kot proizvajalec ponujene opreme prvega kandidata potrjuje tudi (med strankama sicer nesporno dejstvo), da je v primeru ponujene konfiguracije diskovnega sistema prvega kandidata dejansko uporabna kapaciteta v obsegu 400 TiB dosežena pri 85,0159 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja. Navsezadnje pa družba IBM Slovenija d.o.o. v navedenem dopisu kot proizvajalec ponujene opreme prvega kandidata potrjuje tako navedbe naročnika o tem, da je ponujena konfiguracija diskovnega sistema prvega kandidata skladna s priporočili proizvajalca, kakor tudi navedbe naročnika o tem, da opozorilo v IBM-ovem modelirnem orodju »Storage Modeller«, na katerega se v zahtevku za revizijo v zvezi z dokazovanjem navedbe o nezadostni dejansko uporabni kapaciteti diskovnega polja prvega kandidata sklicuje vlagatelj, ne pomeni tehnične omejitve, temveč je zgolj informativne narave.

Čeprav se družba IBM Slovenija d.o.o. pri pojasnilu v zvezi z dokumentirano priporočeno prakso proizvajalca glede maksimalne priporočene zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja med drugim sklicuje tudi na dokument z naslovom »Performance and Best Practices Guide for IBM Storage FlashSystem and IBM SAN Volume Controller«, v okviru katerega maksimalna priporočena zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, kot že obrazloženo, ni povsem konsistentno opredeljena, pa zgolj zato verodostojnosti pojasnilu navedene družbe ne gre odrekati. Omenjeni dokument namreč ne vsebuje zgolj nekaj izsekov, na katere se v dokumentu »PRILOGA k Obr8 – Lastnosti ponujene opreme« sklicuje vlagatelj, temveč – kot je to razvidno iz dopisa družbe IBM Slovenija d.o.o. – vsebuje vsaj 201 strani. Poleg tega pojasnilo, da je v IBM-ovih smernicah za optimalno uporabo diskovnih sistemov FlashSystem priporočeno, naj zasedenost ne presega približno 85 % skupne razpoložljive fizične kapacitete, družba IBM Slovenija d.o.o. podaja kot proizvajalec ponujene opreme prvega kandidata (prim. 5. točko dopisa), razlogov za dvom v verodostojnost podanih pojasnil družbe IBM Slovenija d.o.o. pa ni najti niti na podlagi strokovnega mnenja, ki ga je v predmetnem revizijskem postopku pridobila Državna revizijska komisija.

Celo več – dejstvo, da dokumentirana priporočena praksa IBM-a (v primeru, da se metode za stiskanje/deduplikacijo podatkov ne uporabljajo) priporoča, naj bo na voljo okrog 85 % fizične kapacitete diskovnega polja, v strokovnem mnenju v okviru odgovora na 1. vprašanje potrjuje tudi strokovnjak, ki v zvezi s pojasnili proizvajalca IBM Slovenija d.o.o. nenazadnje tudi sam meni, da jim gre zaupati. Pri tem ne gre prezreti, da navedenim pojasnilom strokovnjaka, ki jih Državna revizijska komisija ocenjuje kot jasna in prepričljiva, vlagatelj ne nasprotuje, niti v zvezi z njimi ne podaja morebitnih drugih pripomb.

Glede na vse navedeno Državna revizijska komisija pritruje navedbi naročnika, da dokumentirana priporočena praksa proizvajalca ponujenega diskovnega sistema prvega kandidata – v primeru, da se metode stiskanja podatkov ne uporabljajo – priporoča, naj bo za uporabo na voljo približno 85 % razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, kar drugače povedano pomeni, naj zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja ne presega približno 85 %. Ker je v primeru ponujene konfiguracije diskovnega sistema prvega kandidata minimalna zahtevana dejansko uporabna kapaciteta 400 TiB brez uporabe metod stiskanja podatkov dosežena pri 85,0159 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, vlagateljevi navedbi, da diskovni sistem prvega kandidata v ponjeni konfiguraciji ne izpolnjuje zahteve po vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete, ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, brez uporabe metod stiskanja podatkov, ni mogoče slediti. Strinjati se namreč gre s (po vsebini smiselno) navedbo naročnika, da priporočena maksimalna »zasedenost približno 85 %« vključuje tudi »zasedenost 85,0159 %«, navedeno pa ni zaključek arbitrarne narave, kot to meni vlagatelj, temveč splošno znano dejstvo.

Zaključka, da ni mogoče pritrditi vlagateljevi navedbi v zvezi s ponujenim diskovnim sistemom prvega kandidata, ki naj ne bi izpolnjeval zahteve po vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete, upošteva pri tem dokumentirano priporočeno prakso proizvajalca, ne morejo spremeniti navedbe vlagatelja, da je prvi kandidat tekom (pred)revizijskega postopka nedopustno dopolnjeval in spreminjal tehnične specifikacije v prijavi ponujene opreme, te, naknadno dodane in posledično nedopustno dopolnjene ter spremenjene tehnične specifikacije pa naj bi se upoštevale tudi pri izdelavi strokovnega mnenja.

Kot je razbrati iz vlagateljevih vlog z dne 2. 6. 2025 in 5. 6. 2025, vlagatelj navedbe o nedopustnem dopolnjevanju oziroma spreminjanju tehničnih specifikacij ponujene opreme prvega kandidata utemeljuje s (po vsebini smiselnim) zatrjevanjem, da je prvi kandidat v prijavi predložil dokument »Summary Report«, iz katerega naj bi izhajalo, da je maksimalna dejansko uporabna kapaciteta ponujenega diskovnega sistema (ob upoštevanju priporočene prakse proizvajalca) 399 TiB, v postopku pravnega varstva pa naj bi podatek o maksimalni priporočeni dejansko uporabni kapaciteti (prepozno) obrazložil in tudi spremenil, s tem pa naj bi nedopustno spremenil prijavo.

Državna revizijska komisija je v tej zvezi že pojasnila, da je vlagatelj v prijavi res predložil dokument »Summary Report«, tj. izpis iz IBM-ovega modelirnega orodja »Storage Modeller«. Vendar pa je že iz dokumenta »Summary Report«, nenazadnje pa tudi iz strokovnega mnenja (prim. odgovor na 2. vprašanje), razvidno, da je dejansko uporabna kapaciteta diskovnega polja, kakršna je ta ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, stvar izračuna, izvedenega na podlagi ponujene konfiguracije diskovnega sistema.

Kot že pojasnjeno, modelirno orodje »Storage Modeller« pri izračunu dejansko uporabne kapacitete samodejno upošteva natanko 85 % zasedenost razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja. Iz tega pa sledi, da navedeno modelirno orodje pri izračunu ne upošteva dokumentirane priporočene prakse proizvajalca. Podatek na izpisu iz modelirnega orodja »Storage Modeller«, tj. podatek »399 TiB« na dokumentu »Summary Report«, na katerega se sklicuje vlagatelj, zato ni podatek o dejansko uporabni kapaciteti diskovnega polja prvega kandidata, kakršna je ta ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, temveč podatek o dejansko uporabni kapaciteti diskovnega polja, kakršna je ta ob upoštevanju natanko 85 % zasedenosti razpoložljive fizične kapacitete diskovnega polja, ta podatek pa je nenazadnje (zaradi zaokroževanja decimalnih števil navzdol) naveden tudi zgolj v okvirni vrednosti.

Drugače povedano navedeno pomeni, da dejansko uporabna kapaciteta, kakršna je ta ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, iz dokumenta »Summary Report«

ne izhaja. Po drugi strani pa iz navedenega dokumenta, kot je to razvidno iz strokovnega mnenja v delu odgovora na 2. vprašanje (ki je jasen in prepričljiv, vlagatelj pa mu ne nasprotuje), izhajajo tehnični podatki, na podlagi katerih je navedeno dejansko uporabno kapaciteto mogoče izračunati. Ker pa vlagatelj ne zatrjuje, da je prvi kandidat bodisi dopolnjeval bodisi spreminjal katere izmed podatkov iz ponujene konfiguracije diskovnega sistema, potrebnih za izračun dejansko uporabne kapacitete, kakršna je ta ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, je vlagateljeve navedbe o (nedopustnem) dopolnjevanju in spreminjanju tehničnih specifikacij ponujene opreme – s tem pa navedbe o (nedopustnem) spreminjanju prijave – že iz tega razloga potrebno zavrniti kot neutemeljene.

Dalje ob navedenem tudi ne gre spregledati, da so morali kandidati v skladu z dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila izpis iz simulacijskega orodja proizvajalca, kakršno je IBM-ovo modelirno orodje »Storage Modeller«, v prijavi predložiti (zgolj) v zvezi z dokazovanjem izpolnjevanja zahtev iz točke 9. razdelka »1.1. Diskovni sistem – 2 kosa« dokumenta »III. Tehnična specifikacija«, ne pa (tudi) v zvezi z dokazovanjem izpolnjevanja zahteve po vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete, ob upoštevanju priporočene prakse proizvajalca, določene v točki 3. istega razdelka navedenega dokumenta (dokazil v zvezi s točko 3. kandidatom v prijavi ni bilo treba predložiti).

Posledično prvemu kandidatu ne gre očitati, da dejansko uporabne kapacitete, kakršna je ta ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca – kot pokaže pregled njegove prijave – v prijavi ni navedel. Ker torej prvi kandidat dejansko uporabne kapacitete, kakršna je ta ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, v prijavi ni navedel (navedel pa je potrebne podatke za izračun slednje), v postopku pravnega varstva pa se je izkazalo, da prvi kandidat izpolnjuje zahtevo po vsaj 400 TiB dejansko uporabne kapacitete ob upoštevanju dokumentirane priporočene prakse proizvajalca, se za neutemeljeno izkaže tudi vlagateljeva navedba, da bi moral prvi kandidat v prijavi obrazložiti odstopanje od priporočene prakse proizvajalca, saj takšnega odstopanja v prijavi ni bilo.

Ob dejstvu, da so glede na navedeno vlagateljeve trditve o nedopustnem dopolnjevanju in spreminjanju tehničnih specifikacij prvega kandidata neutemeljene, so posledično neutemeljene tudi vlagateljeve trditve o tem, da naj bi se nedopustno dopolnjene ter spremenjene tehnične specifikacije upoštevale pri izdelavi strokovnega mnenja, ki so na omenjene neutemeljene navedbe o nedopustnem dopolnjevanju in spreminjanju tehničnih specifikacij opre.

Vlagatelj je v postopku pravnega varstva zatrjeval tudi, da prvi kandidat v prijavi ni predložil dokazil, da je njegova prijava ustrezna. Izpostavljena navedba je po presoji Državne revizijske komisije prepozna in zato neupoštevna, saj jo je vlagatelj prvič podal šele v vlogi z dne 2. 6. 2025, ne pa že v zahtevku za revizijo, kot mu to nalaga drugi odstavek 15. člena ZPVPJN v povezavi s šestim odstavkom 29. člena ZPVPJN, pri tem pa ni navedel, še manj pa dokazal, da je brez svoje krivde ni mogel navesti že v predrevizijskem postopku (smiselno prim. šesti odstavek 29. člena ZPVPJN).

Ob upoštevanju vsega navedenega Državna revizijska komisija zaključuje, da vlagatelj ni uspel dokazati kršitev, ki jih je naročniku očitil v zvezi s priznanjem sposobnosti prvemu kandidatu za sodelovanje v drugi fazi predmetnega postopka.

V nadaljevanju je Državna revizijska komisija obravnavala revizijske navedbe, ki se nanašajo na naročnikovo priznanje sposobnosti drugemu kandidatu. Po zatrjevanju vlagatelja naročnik drugemu kandidatu ne bi smel priznati sposobnosti za sodelovanje v drugi fazi postopka, saj naj drugi kandidat ne bi izpolnjeval naslednje tehnične zahteve, določene v dokumentu »III. Tehnična

specifikacija« (kot delu dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila), razdelku »1.1. Diskovni sistem – 2 kosa«, točki 4.:

»Ponujena rešitev diskovnega sistema mora omogočati prostor za nadgradnjo oz. razširitev do 200 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete brez dodatnega nakupa diskovnih polic.«*

Vlagatelj v zahtevku za revizijo po vsebini smiselno zatrjuje, da iz dokumentacije, predložene v prijavi drugega kandidata, ni razvidna celotna konfiguracija ponujene rešitve, kot tudi ne, koliko razširitvenih enot ponuja drugi kandidat, posledično pa iz prijave drugega kandidata po mnenju vlagatelja ni mogoče razbrati, ali je navedena tehnična zahteva izpolnjena.

Naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo uvodoma zatrjuje, da v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni zahteval, da mora biti razširitev zagotovljena brez uporabe dodatnih fizičnih komponent, temveč le, da mora biti razširitev zagotovljena brez naknadnega nakupa dodatnih diskovnih polic. Ob povzemanju navedb iz »odgovora ponudnika ADD d.o.o. z dne 1. 4. 2025« (tj. iz vloge drugega kandidata z dne 31. 3. 2025, vložene dne 1. 4. 2025; op. Državne revizijske komisije) in sklicevanju na »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025 je po smiselnem zatrjevanju naročnika razvidna konfiguracija ponujenega diskovnega sistema drugega kandidata, ki omogoča dve tehnično dopustni možnosti za razširitev: 1) razširitev z dodatnimi diski v že ponujenih diskovnih policah, pri čemer se ohranja ista arhitektura sistema, vključno s kontrolerji, RAID shemo in zmogljivostnimi karakteristikami; in 2) zamenjava obstoječih diskov z večjimi (npr. 30 TB), kar omogoča enako oziroma večjo uporabno kapaciteto brez dodatnih fizičnih komponent.

Državna revizijska komisija pred meritorno obravnavo izpostavljenih revizijskih navedb na podlagi pregleda spisovne dokumentacije uvodoma pojasnjuje, da naročnik v okviru vpogleda v prijave kandidatov s priznano sposobnostjo vlagatelju res ni posredoval dokumenta drugega kandidata z naslovom »Tehnična specifikacija-konfiguracija« (oziroma »Tehnična specifikacija ponujene opreme«), kot v vlogi z dne 2. 6. 2025 (in nadaljnjih vlogah) zatrjuje vlagatelj. Vendar pregled prijave drugega kandidata hkrati pokaže tudi, da drugi kandidat navedenega dokumenta ni predložil v prijavi (tj. v postopku javnega naročanja), temveč ga je predložil (še)le v vlogi, vloženi dne 1. 4. 2025 (tj. v postopku pravnega varstva), in sicer kot dokaz v omenjeni vlogi podanih navedb. Posledično naročnik vlagatelju navedenega dokumenta v okviru vpogleda v prijave kandidatov s priznano sposobnostjo niti ni mogel posredovati, zato pa je vlagatelju navedeni dokument v postopku pravnega varstva (skupaj z vlogo drugega kandidata, vloženo dne 1. 4. 2025) v seznanitev in opredelitev posredovala Državna revizijska komisija. Ker torej drugi kandidat navedenega dokumenta ni predložil v postopku javnega naročanja (tj. niti v prijavi niti v okviru pojasnjevanja oziroma dopolnjevanja prijave), pač pa ga je predložil v postopku pravnega varstva kot dokaz podanih navedb, drugi kandidat z omenjenim dokumentom ni dopolnjeval in/ali spreminjal prijave v delu tehničnih specifikacij ponujene opreme, temveč je z njim, kot bo to razvidno iz nadaljevanja tega sklepa, (zgolj) dokazoval v postopku pravnega varstva podane navedbe.

Vlagatelj je v vlogi z dne 2. 6. 2025 (in nadaljnjih vlogah) zatrjeval tudi, da se naročnik v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo sklicuje na dokument »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025, ki ga vlagatelj naj ne bi nikoli prejel.

Četudi je bilo že iz odločitve o zavrnitvi zahtevka za revizijo mogoče jasno razbrati, da gre v primeru navedenega dokumenta za (isti) dokument, katerega vlagatelj v svojih vlogah poimenuje kot »DEM_Razpis_PS5200«, mestoma pa kot »ponudnik ADD – tehnična dokumentacija«, je Državna revizijska komisija v izogib vsakršnim dvomom z dopisom z dne 11. 6. 2025 naročnika pozvala, naj pojasni, kateri dokument ima v mislih, ko se v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo

sklicuje na »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025. Naročnik je v vlogi z dne 16. 6. 2025 pojasnil, da se naročnikovo sklicevanje na »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025 v odločitvi o zavrnitvi zahtevka za revizijo nanaša na dokument »DEM_Razpis_PS5200«, ki ga je drugi kandidat predložil v vlogi, vloženi dne 1. 4. 2025, s katero se je izjasnil o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo.

Glede na navedeno tako ne more biti dvoma, da naročnik s poimenovanjem »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025 zgolj drugače poimenuje isti dokument, ki ga vlagatelj poimenuje kot »DEM_Razpis_PS5200« oziroma kot »ponudnik ADD – tehnična dokumentacija«. Ker pa je navedeni dokument, kakor v vlogi z dne 2. 6. 2025 navaja že vlagatelj sam, naročnik vlagatelju posredoval v okviru vpogleda v prijave (nenazadnje ga je vlagatelj predložil tudi kot dokaz v zahtevku za revizijo), isti dokument pa je vlagatelju v okviru seznanitve z vlogo drugega kandidata, vloženo dne 1. 4. 2025, v revizijskem postopku posredovala tudi Državna revizijska komisija, vlagateljevi navedbi, da dokumenta »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025 nikoli ni prejel, ni mogoče slediti.

Med strankama nadalje ni sporno, da je drugi kandidat dokument »DEM_Razpis_PS5200« (tj. »Pojasnilo proizvajalca Dell Technologies« z dne 1. 4. 2025; v nadaljevanju: »DEM_Razpis_PS5200«) predložil že v prijavi (kot dokaz pa tudi v postopku pravnega varstva). Je pa med strankama sporno, ali je iz navedenega dokumenta (s tem pa iz prijave drugega kandidata) razvidno, kakšna je konfiguracija rešitve diskovnega sistema, ki jo v konkretnem primeru ponuja drugi kandidat, posledično pa je med njima sporno tudi, ali je iz navedenega dokumenta razvidno izpolnjevanje zgoraj citirane tehnične zahteve.

V tej zvezi vlagatelj v zahtevku za revizijo (po vsebini smiselno) zatrjuje, da je diskovni sistem Dell EMC PowerStore, ki ga v konkretnem primeru ponuja drugi kandidat, v splošnem sestavljen iz osnovnega ohišja s 25 režami za SSD (diske) in razširitvenih ohišij s po 24 režami za SSD (diske), navedeno pa je potrjeno z vpogledom v dokument »dell-powerstore-gen2-spec-sheet«, ki ga je v zahtevku za revizijo v povezavi z navedenim predložil vlagatelj. Enako sicer izhaja tudi iz strokovnega mnenja, v katerem je strokovnjak v okviru odgovora na 4. vprašanje (ki ga Državna revizijska komisija ocenjuje kot jasno, vsebinsko skladno in prepričljivo) pojasnil, da so diskovni sistemi, kakršnega v konkretnem primeru ponuja drugi kandidat, sestavljeni iz osnovne enote s 25 diski in največ treh dodatnih diskovnih polic s po 24 diski, višine 2U vsaka.

Dalje vlagatelj navaja, da je iz dokumenta »ponudnik ADD – tehnična dokumentacija« (kar je zgolj, kot že pojasnjeno, vlagateljevo poimenovanje dokumenta »DEM_Razpis_PS5200«) razvidno, da ponujena rešitev drugega kandidata vsebuje 35 x 15.36 TB (tj. 13,97 TiB) SSD (diskov). Navedeno po zatrjevanju vlagatelja pomeni, da je v primeru enega razširitvenega ohišja na voljo še 14 ležišč za SSD (diske), torej še dodatnih 14 x 15.36 TB (13,97 TiB), kar pomeni največ 195,58 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete, navedeno pa, tako vlagatelj, ni skladno z zahtevo naročnika.

Po drugi strani strokovnjak v strokovnem mnenju v okviru odgovora na 4. vprašanje pojasnjuje, da je v dokumentu »DEM_Razpis_PS5200« na prvi strani navedeno »Rack Units« 4U, kar po mnenju strokovnjaka (ki mu vlagatelj ne nasprotuje) nakazuje, da je konfiguracija ponujene rešitve drugega kandidata sestavljena iz osnovne enote velikosti 2U in ene dodatne diskovne police velikosti 2U (skupaj torej 4U). Dalje je iz navedenega po pojasnilih strokovnjaka razvidno tudi, da so podatki v primeru rešitve, kot jo ponuja drugi kandidat, na 32 diskih, 2 diska sta za varovanje podatkov v primeru odpovedi, 1 disk za rezervo. V takšen sistem bi bilo mogoče glede na pojasnila strokovnjaka dograditi 14 diskov (tj. 49 – 3 – 32 diskov), kar bi pri velikosti diska 13,9707 TiB pomenilo skupaj 195,5898 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete.

Državna revizijska komisija na podlagi navedenega ugotavlja dvoje. Prvič, neutemeljena je vlagateljeva navedba, da iz prijave drugega kandidata ni razvidna konfiguracija ponujenega diskovnega sistema. Kot izhaja iz obrazloženega, je konfiguracija ponujenega diskovnega sistema drugega kandidata razvidna iz dokumenta »DEM_Razpis_PS5200«, navedeni dokument pa je, kot med strankama ni sporno, potrjeno pa je tudi s pregledom prijave drugega kandidata, drugi kandidat predložil že v prijavi. In drugič, neutemeljena je vlagateljeva navedba, da iz prijave drugega kandidata ni razvidno, koliko razširitvenih enot (diskovnih polic) v konkretnem primeru ponuja drugi kandidat. Iz strokovnega mnenja namreč jasno izhaja, da drugi kandidat ponuja eno dodatno diskovno polico, tudi to ugotovitev (ki ji vlagatelj ne nasprotuje) pa je strokovnjak – enako kot ugotovitev glede konfiguracije ponujene rešitve – oprl na dokument »DEM_Razpis_PS5200«, ki ga je drugi kandidat, kot že pojasnjeno, predložil v prijavi.

V tej zvezi bi bilo na podlagi dokumenta »Tehnična specifikacija ponujene opreme«, kakor v odgovoru na 4. vprašanje pojasnjuje strokovnjak, resda mogoče sklepati, da drugi kandidat ponuja dve dodatni diskovni polici (in ne ene dodatne diskovne police). Ker pa drugi kandidat dokumenta »Tehnična specifikacija ponujene opreme« ni predložil v prijavi (pač pa šele v postopku pravnega varstva z namenom dokazovanja navedb iz vloge, vložene dne 1. 4. 2025), po drugi strani pa je – nasprotno – v prijavi predložil dokument »DEM_Razpis_PS5200«, z vidika vprašanja, kaj ponuja drugi kandidat, niso relevantni podatki iz dokumenta »Tehnična specifikacija ponujene opreme«, temveč podatki iz dokumenta »DEM_Razpis_PS5200«, iz katerega pa izhaja, da drugi kandidat ponuja eno dodatno diskovno polico.

V tej zvezi strokovnjak v odgovoru na 4. vprašanje sicer potrjuje (po vsebini smiselno) navedbo vlagatelja, da bi bilo mogoče v ponujeno dodatno diskovno polico vgraditi 14 diskov, kar bi pri velikosti diska 13,9707 TiB skupaj pomenilo 195,5898 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete. Vendar strokovnjak ob navedenem izpostavlja še, da so na tržišču že več kot 2 leti tudi diski SSD velikosti 30 TB, pri čemer je smiselno pričakovati, da bo v času, ko se bo diskovni sistem nadgrajeval, mogoče vgraditi tudi takšne diske, izpostavljenemu pojasnilu strokovnjaka pa vlagatelj ne nasprotuje.

V povezavi z navedenim zato ne gre prezreti, da naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni zahteval, da mora biti dodatna dejansko uporabna kapaciteta že vgrajena v ponujeno rešitev diskovnega sistema, niti ni zahteval, da morajo biti v prijavi ponujeni konkretni diski, ki se bodo v času nadgradnje diskovnega sistema – v kolikor bo naročnik sploh potreboval dodatno dejansko uporabno kapaciteto – vanj za zagotovitev slednje šele naknadno vgradili.

Nasprotno, kot izhaja iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, je naročnik v zvezi z dodatno dejansko uporabno kapaciteto zahteval (le), da mora ponujena rešitev diskovnega sistema omogočati (zgolj) prostor za nadgradnjo oziroma razširitev do 200 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete, in sicer brez dodatnega nakupa diskovnih polic. Drugače povedano to pomeni, da so morali kandidati v prijavi ponuditi samo prostor za nadgradnjo oziroma razširitev do 200 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete, ne pa že vgrajene dodatne dejansko uporabne kapacitete, pri čemer je naročnik v zvezi z zagotovitvijo dodatne dejansko uporabne kapacitete prepovedal zgolj dodaten nakup diskovnih polic, ni pa prepovedal dodatnega nakupa diskov. Iz navedenega tako sledi, da so kandidati navedeno zahtevo nedvomno lahko izpolnili (tudi) tako, da so v prijavi ponudili diskovne police (s katerimi so zagotovili prostor za vgradnjo dodatnih diskov, s tem pa prostor za nadgradnjo oziroma razširitev dodatne dejansko uporabne kapacitete), pri tem pa jim v prijavi v zvezi z dodatno dejansko uporabno kapaciteto ni bilo treba ponuditi tudi že diskov.

Razumljivo je zato, da je drugi kandidat v prijavi (dokumentu »DEM_Razpis_PS5200«) diske (tj. 35 diskov velikosti 15.36 TB) ponudil le v zvezi z dejansko uporabno kapaciteto ponujene rešitve,

ki mora biti v skladu z zahtevo iz točke 3., razdelka 1.1. dokumenta »III. Tehnična specifikacija« že na voljo naročniku, ni pa ponudil diskov v zvezi z dodatno dejansko uporabno kapaciteto, ki jo bo morebiti – glede na potrebe naročnika – v skladu z zahtevo iz točke 4. razdelka 1.1. dokumenta »III. Tehnična specifikacija« v prihodnje šele potrebno zagotoviti, saj tega naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni zahteval.

Naročnik je namreč zahteval le, da mora ponujena rešitev diskovnega sistema omogočati prostor za nadgradnjo oziroma razširitev do 200 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete brez dodatnega nakupa diskovnih polic, navedeno zahtevo pa je drugi kandidat po presoji Državne revizijske komisije izpolnil s tem, ko je v prijavi ponudil eno dodatno diskovno polico, v katero bo mogoče v času nadgradnje – kot tega vlagatelj ne zanika – vgraditi 14 diskov SSD velikosti 30 TB. Če je namreč že s 14 diski SSD velikosti 15.36 TB (13,97 TiB) – tudi po mnenju vlagatelja – mogoče zagotoviti 195,58 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete, po presoji Državne revizijske komisije ne more biti dvoma, da je s 14 diski SSD velikosti 30 TB (tj. s 14 skoraj enkrat večjimi diski) nedvomno mogoče zagotoviti 200 TiB (oziroma celo več) dodatne dejansko uporabne kapacitete.

Glede na navedeno se vlagateljeve navedbe, da ponujena rešitev diskovnega sistema ne izpolnjuje zahteve po omogočanju prostora za nadgradnjo oziroma razširitev do 200 TiB dodatne dejansko uporabne kapacitete brez dodatnega nakupa diskovnih polic, izkažejo za neutemeljene.

Takšnega zaključka ne morejo spremeniti vlagateljeve navedbe, da naj bi drugi kandidat tekom (pred)revizijskega postopka nedopustno dopolnjeval in spreminjal tehnične specifikacije v prijavi ponujene opreme, te, naknadno dodane in posledično nedopustno dopolnjene ter spremenjene tehnične specifikacije pa naj bi se upoštevale tudi pri izdelavi strokovnega mnenja.

Četudi namreč vlagatelj zatrjuje, da je drugi kandidat tekom (pred)revizijskega postopka nedopustno dopolnjeval in spreminjal tehnične specifikacije ponujene opreme, pa pri tem ne navede niti, na kakšen način oziroma s katerim konkretnim dokumentom, predloženim v (pred)revizijskem postopku, naj bi drugi kandidat to storil, kaj šele, da bi trditve o nedopustnem dopolnjevanju in spreminjanju tehničnih specifikacij drugega kandidata dokazal (vlagatelj v tej zvezi konkretizirano podaja zgolj navedbe v zvezi z dokumentom »Tehnična specifikacija ponujene opreme«, glede katerega pa je Državna revizijska komisija v tem sklepu že pojasnila, zakaj ga ni mogoče šteti niti za dopolnitev niti za spremembo prijave).

Ker je posledično treba kot neutemeljene zavrniti že vlagateljeve trditve o nedopustnem dopolnjevanju in spreminjanju tehničnih specifikacije ponujene opreme, je nadalje treba kot neutemeljene zavrniti tudi vlagateljeve trditve o tem, da naj bi se nedopustno dopolnjene ter spremenjene tehnične specifikacije upoštevale pri izdelavi strokovnega mnenja, ki so iz neutemeljenih navedb o dopolnjevanju in spreminjanju prijave drugega kandidata izpeljane.

Glede na vse navedeno Državna revizijska komisija zaključuje, da vlagatelj – poleg naročnikovih kršitev pri priznanju sposobnosti prvega kandidata – ni uspel dokazati niti naročnikovih kršitev pri priznanju sposobnosti drugega kandidata, zato je zahtevek za revizijo na podlagi prve alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zavrnila kot neutemeljenega.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v obravnavani zadevi zahteval tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Ker vlagatelj v obravnavanem primeru z zahtevkom za revizijo ni uspel ne v predrevizijskem ne v revizijskem postopku, je Državna revizijska komisija v skladu z določbo tretjega odstavka 70. člena ZPVPJN njegovo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Državna revizijska komisija je vlagatelju in naročniku s sklepom, št. 018-030/2025-36 z dne 3. 7. 2025, na podlagi drugega odstavka 36. člena ZPVPJN naložila, da morata založiti predujem za izdelavo strokovnega mnenja v skupni višini 1.200,00 EUR, tj. vsak v višini 600,00 EUR, kar sta vlagatelj in naročnik tudi storila. Strokovnjak je svoje delo obračunal v znesku 1.062,73 EUR, kar Državna revizijska komisija ocenjuje kot ustrezno višino in mu jo priznava v celoti. Glede na navedeno se vlagatelju in naročniku na njuna računa vrne preostanek založenega zneska predujma za izdelavo strokovnega mnenja, tj. vsakemu znesek v višini 68,63 EUR.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev je dovoljen upravni spor. Tožba se vloži neposredno pisno pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, ali se mu pošlje po pošti. Rok za vložitev tožbe je 30 dni od vročitve odločitve Državne revizijske komisije.

Predsednik senata:
Marko Medved, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- vlagatelju,
- kandidatom s priznano sposobnostjo,
- naročniku,
- RS MJU.

Vložiti:

- Oddelek za splošne, pravne, finančne in kadrovske zadeve, tu,
- v spis zadeve, tu.